

en forskellighed. Vi behøver ikke at blive ensartede i alt.

Jeg tror da også, at erkendelsen er nået til mange også inden for EU-systemet om, at det her med ensartede regler, harmonisering, altså ikke er vejen til al lykke i verden. Derfor ruller udviklingen også lidt den anden vej, hvor der bliver givet lidt mere elastik til, at vi kan indrette os lidt mere efter de lokale forhold.

På det retlige område vedtog man som sagt, at der skulle være en gensidig anerkendelse af hinandens afgørelser, og det var jo, som også bl.a. hr. Per Kaalund har været inde på, ud fra et princip om, at vi har tillid til hinanden. Det her er lande, der har samarbejdet i mange, mange år. Vi har alle sammen tilsluttet os den europæiske menneskerettighedskonvention, et hav af andre konventioner og har på mange måder den samme helt fundamentale opfattelse af centrale begreber som retsstat, retssikkerhed osv.

Derfor valgte man at sige, at frem for at gøre det hele ens kan vi så ikke tilnærme strafferammerne, så forskellene ikke skriger til himlen, og vi er alt for langt fra hinanden, men uden at behøve at ensliggøre det? Til gengæld skal vi gøre det nemmere for myndighederne at samarbejde med hinanden. Og derfor valgte man altså det instrument, der hedder gensidig anerkendelse.

De her rammeafgørelser bygger på det princip, at vi har tillid til hinanden, at vi har tillid til de litauiske domstole, de græske domstole, de engelske domstole. Jeg kan da anerkende, at der er partier her i Folketinget, der ikke har den grundlæggende tillid, eller som synes, at forskellene er for store. Det er sådan set fuldt ud legitimt, synes jeg, at have det politiske synspunkt. Men jeg og regeringen har en vision og en tro på, at det her er den helt rigtige vej at gå for Europa. Og vi har taget det store skridt fuldt ud, nemlig ved gennemførelsen af den europæiske arrestordre.

Derfor vil jeg i hvert fald sige, at det vil virke meget mærkeligt, hvis vi nu, hvor vi trods alt diskuterer ting, som er almindelige, det kan være formuegoder og andre ting – det her er ikke mennesker, det handler om i første omgang, men formuegoder – går ind og siger, at man ikke dér tør anlægge de samme principper, som vi anlagde i forbindelse med den europæiske arrestordre.

Det er sagt i al fredsommelighed og blot for at få historikken på plads, men det er det, der er baggrunden for, at vi bl.a. står her i dag og diskuterer, hvordan vi opfylder vores EU-forplig-

telser om fuldbyrdelse af kendelser om indefrysning af formuegoder, om anvendelse af principper om gensidig anerkendelse af bøder og konfiskation.

Jeg er som sagt meget glad for, at der er mange partier her i Folketingssalen, som godt kan se det fornuftige i, at vi også på det her område videreudvikler det europæiske samarbejde og her giver myndighederne bedre redskaber i bestræbelserne på også at sikre, at retssamfundet er velfungerende.

Der er så også flere ordførere, der har været inde på det, man kan kalde den mere arbejdsmæssige tilrettelæggelse af, hvordan vi håndterer de her sager. Og der må jeg sige, at jeg faktisk deler fru Birthe Rønn Hornbechs og andres sådan måske lidt bekymrede holdning til, hvordan vi sikrer os, at vi har godt hold om de her sager.

Jeg vil nu sige til det danske Folketings ros, at jeg egentlig synes, at vi i Folketinget, set i forhold til andre europæiske lande – nogle kan måske så sige, at det ikke er så god en målestok – er ret gode til at organisere os. På et ganske tidligt tidspunkt sker der altså sådan set en realitetsdrøftelse i Retsudvalget og også nogle gange i Europaudvalget. Men det er under alle omstændigheder sådan, at en regering i mange, mange omgange oversender aktuelle notater og har anledning til at diskutere de beslutninger, der skal træffes i EU, med Folketingets partier, også før de bliver truffet.

Men det er rigtigt, som fru Birthe Rønn Hornbech siger, at det er meget store mundfulde; det medgiver jeg da gerne. Det er jo ikke et i gåseøjne lille lovforslag. Det her har vidtgående konsekvenser. Bl.a. fru Line Barfod er også kommet med en lang række, man kan sige, tænkte eksempler og spørgsmål, som vi meget gerne vil medvirke til under udvalgsbehandlingen at besvare meget grundigt, så man kan få et billede af, hvordan systemet fungerer.

Kl. 15.10

Jeg tror, at det bedste, vi kan gøre, er, at man i et andet forum kan diskutere – og det er jo ikke op til mig som minister at afgøre, det er Folketinget, der skal have den diskussion – om vi kan få sat sådan lidt mere politisk kød og blod på den politiske diskussion så tidligt i processen. Jeg synes selv, at Folketingets Europaudvalg har været meget engageret også på de enkelte fagområder igennem mange år, men jeg medvirker i hvert fald gerne til, at vi gør os ekstra meget umage. For en ting er helt sikkert: Vi står her i dag med nogle forslag, som for de fleste partiers